

Gaja Kos

Andrej Predin: *Mica pri babici. Pirati iz dežele Merikaka.*

Ilustriral Marjan Manček.

Jezero: Morfem, 2014.

Po dveh romanih – prvega, *Na zeleno vejo*, zavoljo neupravičenega dvi-govanja prahu ob njegovem izboru za Cankarjevo tekmovanje verjetno pozna (kar pa ne pomeni nujno, da so ga tudi prebrali) znatno več ljudi kot drugega, *Učiteljice* – se je Andrej Predin posvetil ustvarjanju za mlajše. V *Gnusni kalnici*, ki jo je z ilustracijami pospremil Adriano Janežič, se je lotil ekološke tematike, torej zadnje čase tudi v mladinski književnosti kar nekoliko modnega področja, s katerim pa je opravil precej bolj uspešno kot mnogi pred njim. Z liki in zgodbo, ki deluje brez eksplicitne didaktičnosti in je celo nekoliko duhovita, napeta pa sploh. Glede na to, da obseg besedila ni neznaten in v večini primerov bržkone presega kompetence “slikaniškega bralca”, bi bilo smiselno premisliti le o nekoliko manjšem formatu namesto obstoječega velikega slikaniškega. Vsekakor pa se je v simpatičnem kvadratnem formatu znašla Mica, naslovna junakinja serije knjig *Mica pri babici*.

Deklica, ki je čez teden blokovski otrok, konce tedna preživlja v babičini hiši. In čeprav babica nima niti televizorja niti računalnika, je pri njej precej bolj zabavno in zanimivo kot doma – prvič zato, ker je Micina babica tipična babica, kar pomeni, da ji pusti početi marsikaj, česar ji starši ne bi in poleg tega peče slastne palačinke, in drugič zato, ker v tistem koncu živi tudi Micin prijatelj Ludvik. Fant je strasten raziskovalec, vselej opremljen z daljnogledom in pustolovskim brezrokavnikom, od prve knjige naprej (*Čarobni cilinder*) pa tudi s prav posebnim kompasom za avanturiste. Kar seveda pomeni, da se pustolovščina lahko začne.

V tej točki avtor iz realističnega okvira prestopi v polje domišljije, ki ga nakazujeta tudi naslova obeh knjig, *Čarobni cilinder* in *Pirati iz dežele Merikaka*. Neverjetne dogodivščine se namreč obakrat začnejo, ko Mica zatisne oči in potone v spanec, konca pa sta ravno prav dvoumna, da se

kateri od bralcev prav lahko vpraša, kaj pa, če je bilo vse res... Uvoda v zgodbi sta iz razumljivih razlogov (serija knjig z istimi junaki in z istim izhodiščnim prizoriščem) zelo podobna, a je uvod v drugo knjigo vendarle toliko drugačen, da bo bralca (spet) pritegnil in potegnil.

V *Čarobnem cilindru* so se Mici druga za drugo uresničevale želje, kar je bilo enkrat zabavno in drugič nevarno ali vsaj nadležno, v *Piratih iz dežele Merikaka* pa se prijatelja najdeta sredi piratskega morja in kaj kmalu tudi na piratski ladji. Čisto sama vendarle nista, z njima so zajca Puc in Špuk ter krokodil Nolo iz prve knjige, ki v drugi pustolovščini v ključnih trenutkih odigrajo pomembno vlogo. Tako kot v prvi bomo tudi v drugi knjigi o Mici naleteli na marsikateri avtorjev originalen izmislek; v prvi je bila to na primer mini žirafa, ki se je pretvarjala, da je pes, v drugi so to na primer trepljači – sužnji piratov, za katere pridelujejo hrano in zanje skrivajo ukradene zaklade ter se, kot lahko opazimo, radi dobrikajo in za svoje kvazi usluge zahtevajo bombone. Tudi v podpalubju gusarske ladje Mica in Ludvik naletita na zanimiv “pojav”, na številne mornarčke – otroke, ki zamaknjeno strmijo v velik televizijski ekran in spremljajo risanko, medtem pa, okrepani s sladkarijami in mehurčkastimi pijačami, ki jih strežejo piratske opice, skoraj nevede veslajo. O tem, kaj sledi, ko eden od zajcev pregrizne televizijski kabel, ne gre izgubljati besed – upor, seveda. Da je zgodba napeta, ob omembi gusarjev verjetno ni treba poudarjati, tega, da je Mica tista, ki se v danih situacijah najhitreje in najbolje znajde, bržkone tudi ne. Torej imamo pred sabo izčiščeno, napeto zgodbo, v kateri bomo našli domiselne like in situacije in ki je povrh vsega še blago duhovita. Knjiga, čeprav razmeroma drobna, pa ima še eno razsežnost – družbenokritičen oziroma satiričen element. Ne samo da avtor v uvodne prizore obeh knjig vključi (še kako dobro znan) lik pretirano radovedne sosede in v zaključne prizore opravljivke z ulice, z omenjenimi mornarčki domiselno karikirano pokaže, da so sodobni otroci sužnji televizije in računalniških igrice, hkrati pa opozori tudi na negativne posledice tovrstne zasužnjenosti: “[...] postali so debelušni in se komaj premikajo, kaj šele tečejo.” Še bolj skrb vzbujajoče pa je seveda dejstvo, da so mornarčki za pravo dozo risank in nezdrave hrane pripravljani početi tako rekoč kar koli.

Ilustracije Marjana Mančka so humorne in dinamične, dinamična pa je tudi postavitvev ilustracij in besedila (na nekaj mestih gre besedilo morda malce preveč v rob ilustracije oziroma ilustracija preveč v rob strani, kar pa je bil ob obstoječi količini besedila in ilustracij verjetno neizogiben kompromis); zanjo je tako v prvi kot drugi knjigi poskrbel ilustratorjev sin Mitja Manček, filmski animator, oblikovalec vidnih sporočil in režiser.

Tako ilustracije kot tudi oblikovanje so torej skladni z naravo Predinovega besedila, kar z drugimi besedami pomeni, da se je v domači mladinski književnosti porodilo še eno posrečeno sodelovanje: Predin-Manček. Na ovitku *Piratov iz dežele Merikaka* najdemo tudi napoved tretje knjige, *Po-divjane princese*, ki z ozirom na prevladujoče pridne, olikane in očarljive, torej nemalokrat prav dolgočasno pocukrane princese, obeta in seveda ustvarja visoka pričakovanja. Upam, da bo tretja knjiga ohranila kakovost prvih dveh in tako potrdila, da je domača mladinska književnost pridobila novo kvalitetno otroško knjižno serijo.